

Μετὰ τὸ πέρασ τοῦ μυθιστορήματος «Ἐκτὸς τοῦ Νόμου», ἀρξόμεθα τῆς δημοσιεύσεως ἑτέρου ὠραίου ἔργου, τῆς

ΜΑΧΗΣ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

κατὰ μετάφρασιν ΠΑΝ. ΠΑΝΑ.

Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἀνέδειξε τὸν συγγραφέα αὐτοῦ Γουεράτσην, ὡς πρῶτον μυθιστοριογράφον τῆς Ἰταλίας. Ἐν αὐτῷ, διὰ γλώσσης φλογεράς, ἀπεικονίζεται μία τῶν σπουδαιότερων ἐποχῶν τῆς Ἰταλικῆς ἱστορίας, καθ' ἣν ἡγεμῶν ἐξιταλισθεὶς πλέον ἔπεσε μαχόμενος κατὰ τῶν ξένων ἐπιδρομῶν, καὶ στιγματίζονται οἱ ἔνεκα ἰδιωτικῶν λόγων εἰς τούτους προδῶσαντες τὴν πατρίδα των.

EMMANOÛHA GONZALEZ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἦσαν ἐνδεδυμένοι διὰ πεπαλαιωμένων καὶ κεκονιαμένων ράσων, περὶ δὲ τὴν ὄσφυν ἔφερον εὐτελεῖς σχοινίον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκρέματο μέλαν καὶ λευκὸν κομβολόγιον. Εὐρεῖα καλύπτρα, ἣν εἶχον καταβιάσει μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν, προεφύλασσαν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου.

Πρὸ ἐνὸς τετάρτου ἔβαιον βραδέως, ὅτε παρετήρησαν νέφος κονιορτοῦ ἐγερθὲν διὰ τῶν ποδῶν τῶν ἵππων ὁμάδος στρατιωτῶν ἐρχομένων διὰ πλαγίας τινὸς ὁδοῦ καὶ διευθυνομένων ἐν καλπασμῷ πρὸς τὸ δάσος.

Οἱ δύο μοναχοὶ ἐσταμάτησαν καὶ χωρὶς οὐδὲ λέξιν ἄνταλλάξωσιν ἐφίππευσαν ἀμέσως.

Μεθ' ὃ σύροντες ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ τοὺς ἵππους αὐτῶν ἀπεχώρησαν ἡρέμα εἰς τὸ δάσος, ὅπως ἀποφύγωσι τὴν συνάντησιν τῶν στρατιωτῶν. Μόλις ὅμως ἐπροχώρησαν, ἠναγκάσθησαν νὰ σταματήσωσι, διότι οὐδεμία ὑπῆρχεν ἀτραπὸς μεταξὺ τῶν πυκνῶν καὶ μεγάλων τοῦ δάσους δένδρων.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρημίας ἐκείνης δὲν ἤκούετο εἰμῆ ἢ κραυγὴ τῶν πτηνῶν τῆς νυκτός, ἅτινα ἔντρομα ἐπέτων ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον.

Οἱ μοναχοὶ ἐπεχείρησαν νὰ ὀπισθοδρομήσωσι, τὸ σκότος ὅμως ἦν τόσῳ πυκνόν, ὥστε ἀδύνατον ἦτο αὐτοῖς νὰ ἴδωσι ποῦ ἔβαινον.

Ὁ εἰς τούτων ἐνεθυμήθη ἐν τούτοις ὅτι παρετήρησε, κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, ὅτι τὸ βρῦον καταλαμβάνει τὰ δένδρα τῶν δασῶν, ἰδίως πρὸς βορρᾶν, ὡς εἰ ὁ Θεὸς, ἐν τῇ προβλεπτικότητι αὐτοῦ, ἤθελε νὰ δώσῃ αὐτοῖς μανδύαν, ὅπως προφυλάξῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ψύχους.

Ἐβαινε λοιπὸν ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ τραχέος αὐτοῦ φλοιοῦ, ὅτε παρετήρησε διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος ζωηρὸν φῶς ὡς ἀστραπὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.

Ἦτο ὄχσις εὐρισκομένη εἰς πεντήκοντα τὸ πολὺ βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ μέρους ἔνθα εἶχον σταματήσει.

Διηθύνθησαν λοιπὸν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο σύροντες τοὺς ἵππους των καὶ μετ' ὀλίγον εἰσῆλθον εἰς ἀτραπὸν φέρουσαν κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν ὄχσιν.

Φθάσαντες ἐκεῖ ἀφῆκαν κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ χαρᾶς ἰδόντες μικρὰν καλύβην, ἐπὶ τῆς θύρας τῆς ὁποίας ὑπῆρχε δέσμη πρίνων, ὅπερ ἐδήλου: Ἐνταῦθα χορηγεῖται ποτὸν καὶ τροφή.

Οἱ μοναχοὶ ἔσπευσαν νὰ προσδέσωσι τοὺς ἵππους αὐτῶν ὑπὸ στέγασμα ἐκ χλόης καὶ ἐπανῆλθον πρὸς τὴν καλύβην, ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς ὁποίας ἐσταμάτησαν πρὸς στιγμὴν.

Ἀπετελεῖτο δὲ ἡ καλύβη αὕτη ἐκ μιᾶς αἰθούσης ἐχούσης, ἀντὶ ἄλλων ἐπίπλων, μεγάλην κλίνην, κρυπτομένην ὀπισθεν πεπαλαιωμένου παραπετάσματος, καὶ μικρὰν ἐπίσης πεπαλαιωμένην τράπεζαν μετὰ πέντε ἢ ἕξ ἐλεεινῶν σκιμπόδων.

Εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, δεκαεξέτις νεαρὰ κόρη, ροδόχρους καὶ μειδιδῶσα, ἴστατο γονυπετὴς πρὸ μεγάλης θερμάστρας ἐν ἣ ἔμαγειρεύοντο τὰ φαγητὰ καὶ ἦδεν.

Δεξιόθεν ὑπῆρχε καταπακτὴ ὑπογείου, ἀριστερόθεν δὲ κλιμαξὶ κινητῇ δι' ἣς ἀνήρχετο τις εἰς σιτοβολῶνα χρησιμεύοντα ὡς δωμάτιον τῆς χωρικῆς.

Ἀκούσασα αὕτη βήματα ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ὡς εἶδε δὲ τοὺς δύο μοναχοὺς ἀφῆκεν ἐπιφώνησιν ἐκπλήξεως.

— Ἄ! Θεέ μου! εἶπεν ἐγειρομένη ζωηρῶς, εἴσατε βέβαια καλόγηροι ζητιάνοι καὶ εἶμαι μονάχη!

— Ὁ ἀδελφὸς Οὐβέρτος καὶ ἐγὼ, ἀπήντησε μειδιδῶν ὁ μεγαλείτερος τῶν δύο μοναχῶν. Ζητοῦμεν εἶν' ἀληθές, τέκνον μου, ἀλλὰ ζητοῦμεν τροφήν, διότι ἀποθνήσκωμεν τῆς πείνης.

— Ἀλλοίμονον! πανοσιώτατοι, ὑπέλαβεν ἡ χωρικὴ, σὲ κακὴν ὥρα ἦλθατε, διότι οἱ ξυλοκόποι τοῦ δάσους, ποῦ τρώγουν καθ' ἡμέραν ἐδῶ, ἔφαγαν σήμερον τὸ πρῶτ' ὅ,τι εἶχε μένει. Σὰς λέγω ἀλήθεια ὅπως ἦναι ἀλήθεια πῶς με λέγουν Μαρκελίνη.

— Ἠσύχασε, καλὴ Μαρκελίνη, εἶπεν ὁ Οὐβέρτος ρίπτων περὶ ἑαυτὸν λοξὸν βλέμμα, θὰ εὐρεθῇ κάτι καὶ δι' ἡμᾶς.

Καὶ προσφῆρων σκιμποδα εἰς τὸν συνοδόν του:

— Κάθησε, ἀδελφέ Διονύσιε, ἐξηκολούθησε, καὶ με τὴν βοήθειαν τῆς καλῆς

Μαρκελίνης θὰ φάγῃς ὡς ὁ βασιλεὺς Βαλτάσαρ.

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εἰσακούσῃ, ἀδελφέ μου, ὑπέλαβεν ὁ Διονύσιος λύων ἐκ τῶν προτέρων τὸ περὶ τὴν ὄσφυν του σχοινίον.

Καὶ ρίψας ἐπὶ τῶν εὐρώστων αὐτοῦ ὤμων τὴν καλύπτραν ἀνύψωσε τὰς χειρίδας καὶ ἐκαθέσθη πρὸ τῆς τραπέζης.

— Ἄν δὲν ἤμουν μονάχη στὸ σπίτι, εἶπεν ἡ Μαρκελίνη, θὰ ἐπήγαγα νὰ σὰς φέρω τροφὰς ἀπὸ τὸν Ἅγιον Ἀντώνιον· μὰ ὁ πατέρας μου ἔφυγε σήμερα τὸ πρῶτ' διὰ νὰ πωλήσῃ κάρβουνα εἰς τὴν πόλιν...

— Καὶ δὲν εἰξεύρεις ἂν θὰ ἔλθῃ γρήγορα; ἠρώτησεν ὁ ἀδελφὸς Οὐβέρτος πονηρῶς.

— Δὲν εἰξεύρω, πανοσιώτατε, ἀπήντησεν αὕτη· μοῦ εἶπε ὅμως πῶς θὰ περιμείνῃ τὴν ἀπόφασιν ποῦ θὰ βγάλῃ σήμερα ὁ δικαστὴς διὰ ταῖς κάμπαις.

— Ἄ! σήμερον συζητεῖται ἡ ὑπόθεσις αὕτη, εἶπεν ὁ Οὐβέρτος, ὅστις περιεδιάβαζεν ἐξετάζων πᾶσαν γωνίαν τοῦ μαγειρείου. Ἀρκεῖ νὰ μὴ ἔδωκαν πολὺ καλὸν δικηγόρον εἰς τὰ ἔντομα ταῦτα.

— Λέγουν μάλιστα, ἐξηκολούθησεν ἡ Μαρκελίνη, πῶς ἂν αὐτὰ τὰ κακὰ ζῶα, ποῦ τρώγουν ὅλους τοὺς καρπούς, τὰ ἄνθη καὶ τὰ φύλλα, δὲν φύγουν εἰς ἕξ ἡμέραις θὰ τὰ καταρασθῇ καὶ θὰ τὰ διώξῃ ὁ ἐπίσκοπός μας.

— Ἐλα δά! ἀνέκραξεν ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος ἀνυπομονῶν, μήπως αἱ κάμπαι καὶ οἱ ποντικοὶ ἔφαγαν καὶ αὐτὰ τὰ αὐγά σας.

— Ὡ! ὄχι, ἔχω ἀκόμη δώδεκα εἰς τὸ ὑπόγειο, εἶπεν ἡ νέα χωρικὴ. Αὐτὰ μονάχα ἔχω νὰ σὰς δώσω καὶ ὀλίγο τυρί.

Ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος ἐμόρφασεν.

— Ἐχω καὶ σαλάτα νὰ σὰς δώσω, μὰ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σὰς τὴν προσφέρω.

— Διατί;

— Διότι... διότι... εἶναι τὰ γέ-
νεια τοῦ καπουκίνου, εἶπεν ἡ ἀφελὴς Μαρκελίνη ἐρυθρῶσα καὶ μειδιδῶσα συγχρόνως.

— Μπά! μὴ στενοχωρεῖσαι, τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος μόλις συγκρατῶν τὸν γέλωτά. Ἐτοιμάσε μας τὴν σαλάτα, ἔστω καὶ με τὰ γένεια ὄλων τῶν καπουκίνων τοῦ κόσμου. Ἡμεῖς ἀνήκομεν εἰς τὸ τάγμα τοῦ ἁγίου Φραγκίσκου.

Ἐν τούτοις ὁ ἀδελφὸς Οὐβέρτος ἐξηκολούθει τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ.

— Ἄ! ἄ! ἀνέκραξεν αἴφνης, νομιζῶ ὅτι βλέπω ἐκεῖ ὑψηλὰ κρεμασμένον ἐν τεμάχιον χοιρομήριου καπνιστοῦ καὶ εἶναι κρῖμα νὰ μένῃ ἐκεῖ λησιμονημένον.

Καὶ ἐξεκρέμασεν αὐτὸ πάραυτα καὶ το ἀπέθηκε θριαμβευτικῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Πῶς! ἀγαπητὴ μικρά, εἶπε τότε ὁ Διονύσιος μετὰ μειδιάματος μειγμένου μετὰ πικρίας, ἀφίνεις τοὺς πανοσιωτάτους μοναχοὺς ν' ἀποθάνωσι τῆς πείνης ἢ νὰ ἰσχανθῶσι πλέον ἢ ὅσον ἐπιτρέπει ὁ κανὼν τοῦ τάγματός των, ἀφοῦ με αὐτὸ τὸ χοιρομήριον δύνασαι νὰ παρατείνῃς τὰς ἡμέρας των!

Ἄντι ἄλλης ἀπαντήσεως ἡ Μαρκελίνη ἤρξατο καγχάζουσα.

— Γελᾷς;

— Βέβχια, πανοσιώτατε! γελῶ, διότι εἶμαι βέβαιος πῶς θέλετε καλλίτερα νὰ σὰς πέσουν ὅλα τὰ δόντια σας παρὰ νὰ σαγαχάσετε αὐτὸ τὸ χοιρομήρι καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος.

— Καὶ διατί, καλὴ μου ξενοδόχος; ἠρώτησεν ὁ Οὐβέρτος.

— Διότι σήμερα εἶναι μεγάλη Παρασκευὴ, ἀπῆντησε κακεντρέχως ἡ νεαρὰ χωρική.

— Παρασκευὴ! ἀνέκραξεν ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος μετὰ βαθείας ἐκπλήξεως.

— Ἀπὸ τώρα! ὑπέλαβεν ὁ ἀδελφὸς Οὐβέρτος. Περιέργον, πῶς περνᾷ ὁ καιρὸς.

— Μήπως ἀπατάσαι, Μαρκελίνη; ἠρώτησεν ὁ Διονύσιος. Εἶσαι ἄρα γε βεβαία εἰς αὐτὴν τὴν ἐρμηίαν;

— Μὰ, πανοσιώτατε, δὲν εἶμαστέ τὸσον ἄγριοι διὰ νὰ λησμονοῦμε τὰ χριστιανικὰ χρέη μας. Δι' αὐτὸ ἐκρατοῦσα αὐτὸ τὸ χοιρομήρι διὰ τὴν Κυριακὴν.

Ὁ Οὐβέρτος ἀνηγέρθη καμμῶν τοὺς ὀφθαλμούς.

— Κόρη μου, ἐλπίζω ὅτι δὲν μας θεωρεῖς ὡς ἀπίστους· ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς μας μὰς ἀπήλλαξε τῆς νηστείας, ὅταν ταξειδεύωμεν δι' ὑπηρεσίαν τοῦ τάγματός μας. Τὸ χοιρομήριον λοιπὸν αὐτὸ μὰς ἀνήκει.

Ἡ Μαρκελίνη πεισθεῖσα ἔπαυσε γελῶσα.

— Εἶναι σωστό, εἶπεν αὐτὴ σκεπτικῆ. Τότε λοιπὸν θὰ σὰς φτιάσω ὁμελέτα μὲ λαρδί.

— Καλά, ἀλλὰ σπεῦσε, τέκνον μου, διότι ἀποθνήσκομεν τῆς πείνης.

— Θὰ κάμω πολὺ γρήγορα, πανοσιώτατοι.

Ἀποθέτουσα εἶτα ἐπὶ τῆς τραπέζης ὑπερμέγεθες δοχεῖον οἴνου.

— Ἰδοῦ, εἶπε, διὰ νὰ κάμετε ὑπομονήν.

Ἐνῶ δὲ οἱ δύο μοναχοὶ, καθεσθέντες ἀπέναντι ἀλλήλων, ἔπινον κατ' ὀλίγον, ἡ Μαρκελίνη ἐζωογόνησε τὴν πυρὰν πρὸς παρασκευὴν τῆς ὁμελέτας καὶ ἤδε τοὺς τελευταίους στίχους τοῦ δημῶδους ᾄσματος:

Σύντροφε τοῦ κύρ Λουθήρου,
θὰ σὲ ψῆσουν γιὰ νὰ μάθης
εἰς τὴν κόλασι τί ἔχεις
νὰ τραβήξης καὶ νὰ πάθης.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ ἀδελφὸς Διονύσιος, διακόπτων ἀποτόμως τὴν χωρικήν, γνωρίζεις αὐτὸ τὸ ᾄσμα; σὲ συγχαίρω. Αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι εἶσαι καλὴ καθολική.

— Τὸ ἤκουσα τόσας φορὰς! ὑπέλαβεν ἡ Μαρκελίνη ρίπτουσα τὰ ὠκ' ἐπὶ τοῦ τηγανίου. Τὸ τραγωδοῦν ὅταν καίουν αἰρετικούς καὶ ζεῦρετε πόσους καίουν ἐδῶ!

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΒΕΒΒΟΛΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν, σὲ συμβουλεύω νὰ τὸν ἀποστηθίσῃς καὶ νὰ τὸν ἐνθυμῆσαι ὅπως καὶ τὸ ὄνομά σου, διότι πράγματι αὐτὸ πλέον εἶνε τὸ ὄνομά σου· εἶπεν ἐμπνευστικῶς ὁ Ἀντιζίστροφ κρύπτων τὴν ἀπόδειξιν.

— Ἄ, τώρα χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ προμηθευθῶ ἐν ἐπανωφόρι, εἶπεν ὁ Κόροβοφ μὲν αἰσθανθεὶς σεαυτὸν κάτοχον τοσοῦτου θησαυροῦ.

— Στάσου, «ἐπανωφόρι», ἀμέσως-ἀμέσως! μετὰ σοβαρότητος ἐσταμάτησεν αὐτὸν ὁ φίλος. Ἡ πρώτη σου δουλειὰ δὲν εἶνε τὸ ἐπανωφόρι, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποσον ἀπαιτεῖται. Ἄν τὸ Κομητάτον σὲ συνέδραμε χρηματικῶς, δὲν ἔπεται ὅτι σοὶ τὰ ἔδωκε διὰ φιλανθρωπικὸν σκοπὸν, ἡμεῖς δὲν εἴμεθα καμμία φιλανθρωπικὴ ἐταιρία, σοὶ τὰ ἔδωκε νὰ τὰ χρησιμοποιοῦσῃς συμφῶνως πρὸς τοὺς σκοποὺς τοῦ «Διοργανισμοῦ».

— Καὶ τί ὀφείλω νὰ πράξω; ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ πραῦνθεῖς.

— Ἰδοῦ. Πρῶτον, ὀφείλεις ἀνευ ἀναβολῆς ν' ἀναζητήσῃς κανέν μικρὸν οἰκημα εἰς ἀπόκεντρον θέσιν, τὸ καλλίτερον ἐκτὸς τῆς πόλεως εἰς τὴν ἐξοχὴν· ἐνοικίασε ἕνα - δύο δωμάτια, ὄχι περισσότερα, καὶ ἐνοικίασετέ τα ἐπ' ὀνόματί σου, ἢ προτιμότερον ὑπὸ ξένου ὀνόμα... Ἐγὼ θὰ σὲ ἐφοδιάσω μὲ τὸ κανονικώτερον πλαστὸν διαβατήριον· ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ ἔχω ὀλόκληρον συλλογὴν! Εἴμπορεῖς νὰ εἰπῆς ἐκεῖ εἰς τὸν αὐλοφύλακα ἢ εἰς ὅποιονδήποτε ἄλλον ὅτι μετῴκησες ἐκεῖ χάριν οἰκονομίας, διότι στερεῖσαι, ὅτι εἶσαι ἐργάτης, καὶ ὅτι τὰ ἐνοίκια ἐντὸς τῆς πόλεως εἶνε ἀκριβὰ σήμερον, ἐπὶ τέλους. Εἴμπορεῖς μάλιστα νὰ προσθέσῃς ὅτι σοὶ ὑπεσχέθησαν θέσιν εἰς κανέν ἐκεῖ που πλησίον ἐργοστάσιον, καὶ δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν κατοικεῖς εἰς τὴν ἐξοχὴν, διὰ νὰ ἦσαι πλησίον εἰς τὴν ἐργασίαν σου καὶ νὰ περνᾷς ὀφθηρότερα. Τοῦτο εἶνε ἡ κανονικὴ καὶ ἡ κατ' ἐπιφάνειαν ὑποθέσις.

— Ἡ δὲ οὐσία; ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ.

— Ἡ οὐσία δὲ εἶνε ὅτι κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Κομητάτου θὰ λάβῃς μέσον ἐμοῦ μικρὰν τυπογραφικὴν μηχανὴν καὶ στοιχεῖα, θὰ τὴν μεταφέρῃς εἰς κιβώτια, ὡς ἀποσκευὰς σου εἰς τὴν μέλουσαν κατοικίαν σου, τὴν τοποθετεῖς ὅπως πρέπει, καὶ θὰ ἀρχίσῃς στοιχειοθετῶν καὶ ἐκτυπῶν προκηρύξεις πρὸς τοὺς ἐργάτας.

— Πρὸς τοὺς ἐργάτας; ἐπηρώτησεν ὁ Βαλεριανός. Πρὸς ποίους ἐργάτας;

— Πρὸς ποίους ἐργάτας! Μέγας εἶσαι, πλάτανε! Ὅλα τὰ ἐργοστάσια εἶνε γε-

μάτα! πρὸς τοὺς ῥώσους ἐργάτας, Θεέ μου!

— Καὶ τί προκηρύξεις;

— Τὸ κείμενον αὐτῶν θὰ τὸ λάβω ἀπὸ τὸ Κομητάτον καὶ τότε θὰ σοὶ τὸ ὑπαγορεύσω, καὶ θὰ τὸ τυπώσῃς.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ γείνη; ... μετὰ περισκεφέως καὶ οἰονεὶ ὀμιλῶν καθ' ἑκυτόν ὁ Βαλεριανός, ἀπέστρεψε τὸ βλέμμα του πλήρως δισταγμοῦ.

— Νὰ, ἔτσι ποῦ εἶπα! αὐστηρῶς, σταθερῶς καὶ ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν αὐτὸν ὁ κύριος Ἀντιζίστροφ παρατηρήσας τὸν δισταγμὸν τοῦτον. Ἔτσι, φίλε μου! Δὲν ἔχει ἀντιλογίας, καὶ ἀμφιβολίαι δὲν ἐπιτρέπονται! Κανεῖς δὲν σὲ παρέσυρε πρὸς ἡμᾶς, ὁ ἴδιος ἠθελες νὰ καταταχθῇς, ὥστε ἐκτέλεσον, ἀνευ ἀντιλογίας, ὅτι σὲ διατάσσουν! Ἄν τυχὸν σὲ διατάξουν νὰ φονεύσῃς καὶ αὐτὴν τὴν μητέρα σου, δὲν τολμᾷς νὰ ἀρνηθῇς! Ἐγὼ, βλέπεις, σὲ προειδοποίησα, ὥστε τώρα εἶνε ἀργὰ πλέον! Τώρα, ἡ σιωπὰ καὶ πράττε, ἡ θάνατος! Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχεις νὰ ἐκλέξῃς!

Ὁ Κόροβοφ μετ' ἀποφάσεως ἔθλιψε τὴν χεῖρά του.

— Ἐγὼ δὲν ἀρνοῦμαι τὴν ὑπόσχεσίν μου... Θὰ ἐκτελέσω, ὅτι ἀπαιτεῖται! εἴμπορεῖς νὰ ἦσαι ἡσυχος! εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν φίλον του, ὡς ἄνθρωπος πεπεισμένος καὶ αἰσθανόμενος, ὅτι τὰ πλοῖά του ἐναυάγησαν καὶ ὅλαι αἱ ὁδοί, ἐκτὸς μιᾶς, ἀπεκλείσθησαν ἤδη.

— Λοιπὸν, εὐγέ σου! Καὶ τώρα θὰ φάγωμεν, θὰ πιοῦμεν καὶ θὰ διασκεδάσωμεν ἕως αὔριον! φαιδρῶς ἀνέκραξεν ὁ κύριος Ἀντιζίστροφ, καὶ ἐκτύπησε τὸν ὦμον τοῦ φίλου του.

Η'

Ἐπὶ τὸν πέλεδον.

Ἐπὶ τῆς εἰς Πέτεργοφ ἀγούσης λεωφόρου, ἥτις ἐκτείνεται σχεδὸν ἐγκαταλειμμένη, ἀπ' ἧς ἐποχῆς ἐχαράχθη ἡ σιδηρᾶ ὁδός, ὑψοῦνται ἐν τῇ χλόῃ παλαιῶν δένδρων, σειραὶ ἐπαύλων παρελθούσης ἐποχῆς. Τινὲς τούτων ζωηρῶς ἀκόμη ἐθυμοῦνται τὰς ἡμέρας τῆς Αἰκατερίνης, τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, διατηρήσασαι οὐχὶ μόνον ἐξωτερικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐσωτερικῇ μάλιστα διακοσμῆσει αὐτῶν τὸν χαρακτῆρα τῶν ἐποχῶν ἐκείνων. Κατ' ἐκείνους τοὺς καιροὺς ἡ λεωφόρος τοῦ Πέτεργοφ ἦτο πάντοτε πλήρης ζωῆς καὶ κινήσεως· ἐκεῖ ἀνέκρουον αἱ βροντόφωνοι ὀρχήστραι τῶν μουσικῶν τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, ἐκρότουν τὰ πυροτεχνήματα, ἔλαμπον αἱ φωταψῖαι, πρὸς θεᾶν τῶν ὁποίων συνέρρεον ἀπειράριθμα πλήθη ἀστῶν. Ἐκεῖ δὲ εἰς τὰς ἐξοχικὰς ταύτας οἰκίας, διηυθύνετο καὶ ἅπασα ἡ ἀριστοκρατία τῆς Πετροπόλεως. Αἱ αὐτοκράτειραι καὶ οἱ μεγάλοι δοῦκες ἐπεσκέπτοντο τὰς ἐκλάμπρους ταύτας ἐορτάς, ἀς ἔδιδον οἱ Ζαβαδόβσκιαι, οἱ Μιάτλεβ καὶ οἱ Σερεμέτιεφ... Ἡ πρώτη ζωὴ ἀπῆλθεν εἰς τὴν αἰωνιότητα, αἱ ἐπαύλεις ἠρημώθησαν, οἱ κῆποι καὶ οἱ παράδεισοι, ἐξοντῶθησαν, αἱ λίμναι ἐσά-